

Εξεταστική περίοδος Σεπτεμβρίου 2012

**ΣΥΝΟΠΤΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ**

ΠΡΑΚΤΙΚΟ 1

Επειδή η προκείμενη ενοχή από αδικοπραξία (συκοφαντική δυσφήμιση) εξαιρείται του ουσιαστικού πεδίου εφαρμογής του Κανονισμού 864/2007 (Ρώμη II) (άρθρο 1 παρ. 2 περ. ζ' του Κανονισμού), το εφαρμοστέο δίκαιο θα αναζητηθεί κατ' εφαρμογήν του κανόνα συγκρούσεως του άρθρου 26 ΑΚ.

Για την εύρεση του εφαρμοστέου δικαίου, ζήτημα τίθεται σχετικά με τον προσδιορισμό του «τόπου τελέσεως του αδικήματος»: (α) Κατά τη θεωρία του τόπου της ενεργείας, εφαρμοστέο εν προκειμένω θα είναι το γαλλικό ουσιαστικό δίκαιο· (β) κατά τη θεωρία του τόπου του αποτελέσματος εφαρμοστέο θα είναι το ελληνικό ουσιαστικό δίκαιο· (γ) κατά τη μεικτή θεωρία, ο θιγείς Β θα έχει δικαίωμα επιλογής ανάμεσα στο γαλλικό και το ελληνικό δίκαιο· και (δ) κατά τη θεωρία του βαρύνοντος τόπου, εφαρμοστέο θα είναι το δίκαιο εκείνου του τόπου στον οποίο η αδικοπραξία ως ενότητα εκδηλώνεται κατά την κύρια σημασία της (με τα δεδομένα του πρακτικού, τόπος τελέσεως στην περίπτωση αυτή φαίνεται πως είναι η Γαλλία).

Βεβαίως, με *forum* την Ελλάδα, ως «γαλλικό δίκαιο» νοείται το σύνολο των κανόνων δικαίου της Γαλλίας, εκτός των γαλλικών κανόνων ιδιωτικού διεθνούς δικαίου (άρθρο 32 ΑΚ), ενώ η εφαρμογή των κανόνων του γαλλικού ουσιαστικού δικαίου θα ελεγχθεί για το αν θίγει την ελληνική δημόσια τάξη (άρθρο 33 ΑΚ).

ΠΡΑΚΤΙΚΟ 2

Οι βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας εν προκειμένω θα αναζητηθούν με αναφορά στον Κανονισμό 44/2001 (Βρυξέλλες I).

Το βασικό ζήτημα που τίθεται είναι αν ο Α είναι «καταναλωτής» κατά την έννοια του άρθρου 15 του Κανονισμού.

Αν ο Α θεωρηθεί καταναλωτής (διότι αγόρασε ενσώματο κινητό πράγμα, μετά από προσέγγιση (διαφήμιση) του αντισυμβαλλομένου επαγγελματία Β κατ' αρχάς για προσωπική χρήση, κατά το χρόνο συνάψεως της συμβάσεως), τότε ο Α μπορεί να στραφεί κατά της Β, κατ' επιλογήν του, ενώπιον είτε των ελληνικών δικαστηρίων είτε των ιταλικών δικαστηρίων (άρθρο 16 παρ. 1 του Κανονισμού). Επειδή μάλιστα ο Κανονισμός, εν προκειμένω, κάνει λόγο για «δικαστήρια», το καθ' ύλην και κατά τόπον συγκεκριμένο αρμόδιο (ελληνικό ή ιταλικό) δικαστήριο θα προσδιορισθεί κατ' εφαρμογήν των εσωτερικών δικονομικών κανόνων (της Ελλάδος ή της Ιταλίας).

αντιστοίχως). Η συμφωνία παρεκτάσεως υπέρ των δικαστηρίων της Ρώμης δεν λαμβάνεται υπ' όψιν, διότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 17 του Κανονισμού.

Αν ο Α δεν θεωρηθεί καταναλωτής (διότι η χρήση του πράγματος που αγόρασε ήταν εντέλει επαγγελματική), αποκλειστικά αρμόδια θα είναι τα δικαστήρια της Ρώμης, εφόσον θεωρηθεί έγκυρη η σχετική ρήτρα παρεκτάσεως (άρθρο 23 του Κανονισμού).

Σε κάθε περίπτωση, αρμόδιο θα είναι κάθε δικαστήριο κράτους μέλους ενώπιον του οποίου θα εναχθεί η Β και θα εμφανισθεί χωρίς να αμφισβητήσει τη διεθνή δικαιοδοσία (άρθρο 24 του Κανονισμού).

Σημείωση: Οι ως άνω απαντήσεις στα πρακτικά θέματα είναι συνοπτικές. Ολοκληρωμένες απαντήσεις θα θεωρηθούν μόνον αυτές που περιέχουν επαρκή και αιτιολογημένη ανάπτυξη.